

gjælde indtil videre; men dette „indtil videre“ forekommer mig at være aldeles betydningsløst. Det er jo aabenbart, at en Lov ikke gjælder længere, end Omstændighederne tale for, at den bør vedblive at gjælde, og altsaa kan en Lov, som indeholder dette Udtryk „indtil videre“, lige saa hurtigt blive forandret, og der kan ogsaa hengaae lige saa lang Tid, inden den bliver forandret, som en Lov, hvori dette Udtryk ikke er optaget. Jeg skal blot henlede Opmærksomheden paa, at dette Udtryk er meget elastisk i vort Lovsprog. Saaledes er det vistnok bekendt, at der i Aaret 1796 blev bestemt, at den færøiske Monopolhandel skulde vedblive „indtil videre;“ men der hengik 50 Aar, inden Monopolhandelen blev ophævet. Det forekommer mig, at dersom man gaaer ind paa at forkaste Lovudkastet, er der en stærkere Opfordring for Regjeringen til at gjøre Alt, hvad der staaer i dens Magt, for at ordne Retsforholdene paa en anden Maade i Vestindien, end de nu ere ordnede; thi det kan vistnok ikke nægtes, at disse Forhold for Dieblisset ere ordnede paa en mindre hensigtsmæssig Maade. Gaaer man derimod ind paa Udvalgets Fleertals Forslag, at Loven skal gjælde „indtil videre“, da vil man maaskee staae sig til No dermed.

Ministeren for Monarchiets fælles indre Anliggender: Da Fleertallet af det ærede Udvalg ikke har fundet sig foranlediget til at fremsætte noget Forslag til væsentlige Forandringer i det Udcast, jeg har tilladt mig at forelægge for det ærede Thing, skal jeg ikke opholde mig ved de Punkter i Udvalgets Betænkning, hvori der er fremsat den Formening, at Sagen mulig kunde ordnes paa en anden og hensigtsmæssigere Maade. Jeg troer, at de Forslag, hvortil der i saa Henseende er henpeget af Udvalget, kunne skjøndt der er Noget, der taler for dem, ogsaa siges at være, idetmindste for Dieblisset, mindre tilraadelige.

Hvad de to Punkter angaaer, med Hensyn til hvilke det ærede Udvalg har foreslaaet at modificere Lovudkastet, da har jeg for mit Bedkommende ikke Noget derimod at erindre. At Loven, hvis Udcastet bliver til Lov, kun

kommer til at gjælde „indtil videre,“ er en Selvsølge, og naar disse Ord udtrykkelig tilføies, saa vil jo deri for Regjeringen ligge en forøget Opfordring til særligt at have Opmærksomheden henvendt paa, om ikke en bedre og hensigtsmæssigere Ordning af de heromhandlede Forhold kan finde Sted. — Det andet Forslag kan jeg saameget mindre have Noget imod, som det giver Regjeringen en Bemyndigelse til at træffe en Foranstaltning, der, som det ærede Udvalg ogsaa har bemærket, uden en saadan nødvendigviis maatte have været forelagt Rigsdagen.

Hvad Mindretallets Forslag angaaer, da har den ærede Rigsdagsmand vistnok fuldkommen Ret i, at man ved at organisere en Retsforfatning ikke fortrinsviis bør tage Hensyn til de dermed forbundne Udgifter; men paa den anden Side maa jeg dog holde for, at det er et Moment, som i nærværende Tilfælde ikke kan tabes af Sigte; thi saaledes, som Forholdene for Dieblisset ere, vil hver enkelt Sag, der kommer for den vestindiske Overret, forarsage en Udgift af mellem 5 a 600 Rd., og det synes mig dog at være temmelig meget. Hertil kommer, at da et saa stort Fleertal af Colonialraadets Medlemmer har anbefalet den Foranstaltning, som det nærværende Lovudkast tilsigter, troer jeg ogsaa, at det meget ærede Thing vil kunne gaae ind derpaa, da det jo dog aabenbart er den vestindiske Repræsentation, paa hvis Stemme man i den Henseende bør lægge særdeles Vægt. Det er desuden, navnlig i Colonier, intet Usædvanligt, at Overretten kun bestaaer af een Dommer; dette finder Sted udenfor vore Colonier, og i vore Colonier i Ostindien var der, saavidt jeg erindrer, i sin Tid ogsaa kun een Overdommer. — Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovudkastet med de to Modificationer, som det ærede Udvalgs Fleertal har foreslaaet, til det ærede Things Vedtagelse.

van Doorn: Der er et Punkt ved dette Lovforslag, hvorpaa jeg skal tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed, nemlig Bestemmelserne i 2den af 20de April